

קרצוש שלי,

שוב הגיע היום הזה בשנה, היום הזה שבו נאספים כל האנשים שמכירים, תומכים ואוהבים אותך. היום הזה בשנה שבו אנו נאספים כדי להגיע אלייך ולהראות לך כמה אנחנו מתגעגעים. כמה אני מתגעגע, כמה כל שנה הסיטואציה הזו שוב ושוב מוזרה, ולמרות שעברו שש שנים עדיין זה משהו שקשה לעכל, ספק אם אי פעם אעכל.

אני בטוח שכל מי שעומד פה לא באמת צריך דווקא את היום הזה, לכל אחד יש כמה "סיפורים על שרון" שהוא זוכר ומקדש בלב. אני יודע שאני לא צריך דווקא את היום הזה, את הרי נמצאת איתי בכל יום בכל שעה ובכל הזיכרונות והסיפורים המשותפים.

כל שנה אני מנסה לספר סיפור אחד קטן על שרון ועליי, השנה בחרתי לספר או להזכיר את הדייט הראשון שלנו – היכרנו ביום שישי במועדון ברבדים ולאחר שרקדנו במשך הערב ביקשתי משרון את הטלפון שלה, עוד לא הסתובבנו על הזמן עם הניידים בכיס והלכנו לבר כדי שהיא תרשום לי את הטלפון על פתק. ביום ראשון חזרתי לצבא ודיברנו במהלך השבוע ואז קבענו לצאת, רק שבאותו סופ"ש לא היה לי את האוטו כי ההורים היו באילת וכך מצאתי את עצמי מאלתר ולקחתי את האוטו של אמא של עידו, לדעתי עד היום היא לא יודעת מזה... בכל אופן יצאנו לבית קפה בהרצליה, לאחר מכן הלכנו קצת על החוף ושם הייתה גם הנשיקה הראשונה שלנו. רק כמה שבועות אחרי שרון סיפרה לי שחברות שלו הפצירו בה שלא תתנשק איתי בדייט הראשון, לא הצליח להן... בסוף הדייט הסעתי את שרון הביתה וכיוון שהייתי צריך להמשיך לירושלים היא הציעה לי להיכנס לקפה, כן רק קפה... וזהו, נסעתי הביתה, למחרת חזרתי לצבא והשאר היסטוריה...

אומרים שלכל אדם יש כוכב בשמיים וגם מלאך ששומר עליו מלמעלה, מלאך שעוזר לו לעבור מכשולים ולהמשיך הלאה – ללא ספק המלאך שלי הוא את, לצערי היית איתי רק מעט פה על האדמה אבל את איתי היום פה בלב, עוזרת, מכוונת ומקשיבה וללא ספק הרוח במפרשים שלי.

קרצוש, אוהב אותך תמיד.